

Bức thư MÙA HẠ

Nó kể cho cả nhà nghe về lần gặp gỡ đặc biệt ấy, về bức tâm thư mà nó đã gửi và về cuộc gọi mà nó vừa nhận trong niềm vui và hạnh phúc như vỡ òa.

T

à Trang vừa chạy vừa thở hổn hển. Vừa kịp tới đầu hành lang kí túc xá, nó đã réo lên trong hơi thở ngắt quãng:

- Giang ơi, Nga ơi, Ngọc ơi, cái Huyền bị té trong nhà thi đấu, mau mau... ra xe đi cấp cứu...

Sau tiếng gọi thất thần của Trang, ngay lập tức tất cả các cửa phòng trong dãy kí túc xá nữ đều đồng loạt mở tung. Những tiếng xì xầm, bàn tán rộn lên trước hung tin vừa được loan báo. Từ cửa phòng 103, Giang, Nga và Ngọc ngơ ngác chạy đến chỗ Trang đang đứng:

- Sao, Huyền bị sao mà té? Mà té có nặng không? Bị thương ở đâu?

Trước những câu hỏi tới tấp của các bạn, Trang vừa thở vừa phẩy tay:

- Thôi, thôi, mau lấy ví tiền rồi ra xe taxi đưa Huyền đi bệnh viện, lát nữa Trang kể lại sau.

1 giờ sáng...

Nó từ từ mở mắt, dù cố gắng cử động nhưng không thể nào nhúc nhích được. Trong nhận thức của nó, mặc dù đã cố mở mắt thật to nhưng cảm giác như có tảng đá vô hình chấn hết cả tầm nhìn. Nó nhìn quanh thì thấy lờ mờ như Giang đang ngủ gục trên bàn, xa xa thì Trang với Nga rồi còn có Ngọc cũng đang ngủ thiếp đi trong phòng. Mà kì lạ lắm, sao phòng kí túc xá của nó hôm nay lạ quá, toàn một màu trắng toát mà đầy mùi thuốc sát trùng với khắp nơi là băng băng, gạc cầm máu.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nó đưa tay lên mặt, lên miệng rồi dừng lại ở vị trí các răng cửa. Sau khoảng hơn một phút đứng hình

trước sự biến dạng của khuôn mặt và hàng tá thứ nhùng nhằng như chỉ y tế dùng để may vết thương hàm trên, nó đã nhớ lại tất cả.

Lúc tối, khi đang tập thể dục trong nhà thi đấu, cú đá chân quá cao để chạm đích đá chân làm nó mất thăng bằng và ngã sấp mặt xuống nền sân tập. Toàn bộ răng hàm trên bị va đập trực tiếp xuống nền xi măng, các bác sĩ đã phải nhổ bỏ một số răng gãy và cố khâu vết thương hàm trên để giữ hai chiếc răng cửa.

Thuốc mê hết tác dụng cũng là lúc nó nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình phản chiếu qua cửa kính của phòng bệnh, những cơn đau nhức khiến khuôn mặt sưng húp của nó càng trở nên nhăn nhúm và khó chịu.

Nó thiếp đi lúc nào không hay trong những cơn đau âm ỉ cho đến khi cảm nhận được những tia nắng hắt vào mặt từ bên ngoài cửa sổ. Nó từ từ mở mắt, khung cảnh vẫn như đêm qua, nó liếc nhìn quanh hình như các bạn đã về trường. Ai đó nắm lấy đôi tay nó, rồi cất tiếng:

- Con thấy trong người thế nào rồi. Nghe tin con bị té, ba má và anh Ba tức tốc chạy vô thăm con liền. Không sao đâu, có ba má đây rồi.

Nó khó nhọc quay đầu về hướng âm thanh thân thuộc đó, ngược nhìn ba má nó và anh Ba kề bên mà nước mắt chảy dài.

- Con gãy hết răng rồi ba má ơi, giờ phải làm sao đây?

Câu hỏi của nó như cứa sâu vào trái tim của cặp vợ chồng già đã ngoài 60 tuổi, khuôn mặt khắc khổ chứa đầy muộn phiền. Lúc này ba nó mới cất giọng:

- Đừng lo con gái, ba mẹ sẽ cầu nguyện Chúa chữa lành cho con.

Một tuần trôi qua, nó cứ hy vọng và không ngừng cầu nguyện xin Chúa cho vết thương mau hồi phục nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược lại với những gì nó mong đợi. Vì chấn thương quá nghiêm trọng, ổ xương răng bị gãy hầu như toàn bộ nên bác sĩ không thể giữ lại răng nguyên vẹn như lúc đầu. Nhưng với đồng lương ít ỏi của ba má thì khó có thể giúp nó có cơ hội thay bộ răng mới.

Ngày nó ra viện, mặt con bé tối sầm lại, nụ cười tắt ngúm như ngọn lửa yếu ớt bất lực trước đồng lá ướm đẫm sau cơn mưa. Kể từ lúc nó xuất viện, nó không nói chuyện với bất kỳ ai, không còn cười đùa vui vẻ như trước đây. Nó lăm lăm vượt qua các môn thi cuối kì hai của năm nhất như một chiếc bóng. Nó chỉ ra khỏi phòng khi phải đi thi, còn lại tất cả thời gian hầu như không còn ai thấy sự xuất hiện của nó.

Những ngày dài lê thê cũng khép lại, nó chính thức vượt qua năm nhất của Đại học cũng là lúc kì trại dành cho các sinh viên Cơ Đốc tại khu vực miền Nam mở ra. Trong suốt kì trại, nó vẫn đóng tròn vai là cô bé kín tiếng, rụt rè và không bao giờ cười nói với bất cứ ai. Mọi thứ sẽ không có gì thay đổi đối với nó cho đến buổi sinh hoạt cuối cùng của kì trại diễn ra. Vị diễn giả đặc biệt của ngày hôm đó là nha sĩ Hồng Hà. Nó ngồi nghe chăm chú từ đầu buổi đến cuối buổi, từng lời cô nói như có sức hút lạ kì đối với toàn bộ tâm trí của nó. Đặc biệt hơn, khi kết thúc phần chia sẻ, cô nhấn nhủ với tất cả trại sinh:

- Nếu các em cần bất kì sự hỗ trợ nào, hãy liên hệ với tôi.

Câu nói lúc kết thúc ngày trại đó cứ đeo bám trong tâm trí của nó từ lúc xe rời khỏi thành phố Đà Lạt đến khi đưa nó về tới nhà.

Một sáng mùa hạ như mọi buổi sáng khác, nắng vàng ươm trên khoảng vườn trước nhà, nó lấy hết dũng khí và soạn một bức thư điện tử gửi cho cô Hà.

"Con chào cô Hồng Hà,

Con biết cô qua buổi chia sẻ tại kì trại dành cho sinh viên tháng trước. Cảm ơn cô vì những gì cô chia sẻ giúp con biết cách quản trị những gì Chúa ban cho con.

Cô ơi, con vừa bị tai nạn trong lúc tập thể dục nên

răng cửa và các răng xung quanh của con bị gãy. Từ ngày đó, con vô cùng tự ti và không dám nói chuyện hoặc tiếp xúc với ai hết.

Với điều kiện hiện tại của gia đình con, rất khó để con có thể thay toàn bộ hàm răng mới. Cô có thể giúp cho con được không ạ? Con đang là sinh viên năm nhất, con hứa sau khi ra trường con sẽ gửi lại toàn bộ chi phí cho cô ạ.

*Con mong nhận được hồi âm từ cô,
Ngọc Huyền".*

Nó lưỡng lự khá lâu trước màn hình máy tính, rồi sau một lúc chần chừ, nó nhắm mắt thắm nguyện rồi nhấn nút gửi.

Cái nắng của mùa hè nơi eo đất miền Trung oi ả và khô khốc. Sự chờ đợi càng khiến những ngày hè của nó thêm dài ra nào nề. Một tuần, hai tuần, rồi cả tháng sau nó vẫn không thấy một tin nhắn phản hồi nào trong hộp thư đến của gmail. Đến lúc nó dường như từ bỏ hy vọng thì tiếng chuông của cuộc gọi đến vang lên:

- Alo, phải Ngọc Huyền đầu dây không ạ?

- Dạ đúng rồi ạ.

- Tôi là nha sĩ Hồng Hà, cô đã nhận được email của em. Hẹn em đến phòng khám của cô vào đầu tuần sau ở quận Phú Nhuận, TP. HCM nhé. Đừng lo gì hết, Chúa chu cấp cho em, cô sẽ hỗ trợ cho em.

- Dạ..., con cảm ơn cô.

Những âm thanh từ cuộc gọi đến vừa rồi như vừa phát ra từ trong giấc mơ. Nó vỗ vỗ vào mặt đến khi cảm thấy đau thật sự mới tin đó là sự thật.

Nó kể cho cả nhà nghe về lần gặp gỡ đặc biệt ấy, về bức tâm thư mà nó đã gửi và về cuộc gọi mà nó vừa nhận trong niềm vui và hạnh phúc như vỡ òa. Cả nhà nó vui mừng khôn xiết trước những điều lạ lùng Chúa làm cho nó. Má nhìn nó rơm rớm nước mắt:

- Cảm tạ Chúa, thật chương trình của Ngài luôn vượt quá sự mong đợi của chúng ta. Con chuẩn bị đồ đi, chiều nay anh Ba đưa con vào thành phố.

Chuyến xe chở nó và anh Ba dần lăn bánh, nó mỉm cười, mừng tượng trong đầu về hàm răng mới cùng nụ cười trong veo giữa tiết trời mùa hạ tháng sáu rồi ngủ thiếp đi.

Ngọc Huyền